

[Handelsministeren.]

øvrigt heller ikke i England, Frankrig, USA eller i det af fællesmarkedet udarbejdede patentkonventionsudkast. I den konvention, der er udarbejdet inden for Europarådet med hensyn til betingelserne for patenterbarhed, har man heller ikke optaget sådanne undtagelsesbestemmelser, men har dog åbnet mulighed for, at de deltagende lande inden for en periode af højst 10 år kan opretholde undtagelserne, for så vidt angår lægemidler og næringsmidler, men ikke andre. I forslaget overgangsbestemmelser har man i overensstemmelse hermed indtil videre opretholdt forbuddet mod patentering af lægemidler og næringsmidler, således at de pågældende opfindelser først kan patenteres, når man i de 4 nordiske lande administrativt er enedes om, at overgangsbestemmelsen bør ophøre at gælde.

Med optagelsen af denne overgangsbestemmelse har der fra organisationerne i samtlige lande været almindelig tilslutning til de foreslåede nye regler, alene med den undtagelse, at dansk landbrug og industri ønsker opretholdt bestemmelsen om, at fremgangsmåder til fremstilling af næringsmidler ikke skulle kunne patenteres. Den danske patentlov er vistnok den eneste lov i verden, der indeholder en sådan bestemmelse, og at opretholde den og gennemføre den som en nordisk ordning må betragtes som ganske udelukket. Nogen begrundelse for at forbyde patentering af fremgangsmåder til fremstilling af næringsmidler, når man ikke forbyder patentering af fremstillingsmåder for lægemidler, kan ikke anføres og er heller ikke forsøgt. Jeg ville tro, at landbrugets og levnedsmiddelindustriens interesser er vel varetaget igennem den midlertidige opretholdelse af undtagelsen for næringsmidler, som blev gennemført i Europarådskonventionen på dansk foranledning, og en videregående undtagelsesbestemmelse ville i hvert fald udelukke muligheden for en fælles nordisk ordning.

I øvrigt er betingelserne for at opnå patent navnlig ændret derved, at der efter forslaget stilles større krav til opfindelsens nyhed, og at man sigter på under den nye ordning at stille større krav til den opfinderiske indsats, som den giver sig udslag i den såkaldte opfindeshøjde.

Reglerne om patentets virkning er ændret i forhold til den gældende lov og er i forslaget bragt i overensstemmelse med, hvad der er almindeligt inden for moderne patentlovgivning. Den praktiske forskel ligger deri, at også selve anvendelsen af en patentbeskyttet genstand, der ikke på lovlig vis er bragt ud i omsætningen, efter forslaget er ulovlig. I denne forbindelse har man dog i forslagets § 3, sidste stykke, optaget en bestemmelse, der beskytter den, som i den sædvanlige omsætning, f. eks. i en butik, har købt en genstand, således at han har adgang til fortsat at benytte den, når han var i god tro og altså ikke havde grund til at regne med, at genstanden var solgt i strid med patenthaverens ret.

Et spørgsmål, der har været underkastet nogen tvivl under komitéarbejdet, er spørgsmålet om anerkendelse af den såkaldte virksomhedsopfindelse. I dansk ret har vi i loven om arbejdstageres opfindelser i § 4 en bestemmelse, hvorefter en virksomhed kan betragtes som opfinder, når opfindelsen er blevet til under sådanne forhold, at det ikke er muligt at angive én eller flere personer som opfindere. En sådan regel findes ikke i de øvrige nordiske landes patentlovgivning og heller ikke i de større industrilandes patentlovgivning. Spørgsmålet, om en sådan bestemmelse skulle optages i det fælles forslag, har været genstand for langvarige overvejelser, og de udtalelser, der er indhentet fra erhvervsorganisationerne i de nordiske lande, har vist, at der fra industri-siden har været interesse for en sådan bestemmelse, medens der fra arbejder- og funktionærsiden har været en stærk modstand imod den, idet man er bekymret for, at den skal blive benyttet på en sådan måde, at man går opfindernes interesser for nær. Efter forslaget skal en sådan bestemmelse ikke findes, og man foreslår derfor den nuværende bestemmelse i loven om arbejdstageres opfindelser ophævet. Spørgsmålet er næppe stort, idet det vel altid vil være praktisk muligt at finde én eller flere, som man med rimelighed kan anføre som opfindere, og kravet om en egentlig opfinderangivelse kan have praktisk betydning, når den pågældende virksomhed søger patent i udlandet, hvor man f. eks. i USA vil kunne risikere ikke at kunne få patent, hvis man